

Въ душа ми нѣма свѣтлость, на Бога нѣмамъ вѣра,
 Задушихъ се, смаяхъ се въ тазъ тежка атмосфера,
 Заспалъ съмъ рабскій сънь.

Любовь или умраза немогъ да питаѣж,
 Намогъ азъ да мислѣж, да любж да мечтаѣж
 Съ утихнала душа.

Далечъ отъ България, убитъ отъ ядъ и нужди,
 Теглата на народа стоѣжтъ ми като чужди,
 Стоѣжтъ ми като лѣжа !

Отъ дѣ да черпж сила и чисто, свѣтло чувство ?
 На около е подлостъ, присторки и искусство
 И яростенъ развратъ ;

Сърдцата иматъ маски, образитѣ се пишатъ,
 Туеъ птичкитѣ сж плѣнни, цвѣтята не миришатъ,
 Цвѣтята сж отъ платъ.

Щж бѣгамъ вече ази отъ тоя край коваренъ,
 Дѣ взора ми не види ни истокъ лжчезаренъ,
 Ни горски връхове;

Дѣ страститѣ върлуватъ, о страсти ниски, диви,
 И дѣ те окржжаватъ приятели фалшиви
 И подли врагове.

Вечъ искамъ миръ да найдж и сичко да забравж !
 О дайте ми свобода иль нѣкоя джбрава,
 Иль долъ усамотенъ,

Та тамо да запѣѣж безгриженъ и на воля,
 Съ цвѣтята шж приказвамъ, на Бога шж се молѣж.
 Обаянъ, вдѣхновенъ.